

Слѣдъ това шумътъ започна да утихва и накрай съвсѣмъ се изгуби.

Пиерина дълго още плака и трепера.

— Ти трѣбва да привиквашъ на прѣминаването на желѣзницата, моя малка страхло! каза майка ѝ като я водѣше къмъ кантона имъ.

И тя наистина скоро привикна. И не само привикна, ами щомъ чуеше свирката на машината ней се искаше да се доближи до вагонитѣ, да ги попипа съ прѣсти, и, като протягаше ржка, тя поздравяваше желѣзницата, слѣдѣше виещия се на стълбове димъ, и весело крѣскаше: „Ахъ, колко е хубаво, колко е хубаво!“ Не слѣдъ много това чудо-вище, което найнапрѣдъ я бѣше тѣй много изплашило, сега ѝ правѣше удоволствие. Като чуеше, че пристига желѣзницата, тя избѣгваше отъ кантона и скачаше отъ радостъ, като посрѣщаше своя новъ приятель.

Тогавя се явяваше нейната разтревожена майка, вземаше дъщеря си на ржцѣ и тѣй много ѝ се караше, че тя плачеше съ цѣлия си гласъ.

— Ти не трѣбва да излизашъ на пжтя, кога минава желѣзницата! викаше сърдито майка ѝ — Ще те смаже нѣкога. . .

Но Пиерина не искаше да разбере. Тя знаеше само едно, че кога излизаше на пжтя, за да посрѣщне желѣзницата, майка ѝ ще ѝ се кара тѣй много, че ще ѝ стане тежко. Полека-лека тя прѣстана да излиза на пжтя и кога желѣзницата минаваше, Пиерина ѝ кимваше съ глава или изъ прозореца или отъ дворчето прѣдъ кжщицата.

Като порастна, Пиерина започна да ходи въ селското училище и всѣкога сутрина, кога трѣгваше, нейната майка ѝ казваше: